

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 433/2020
03.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Весне Поповић, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Стојан Такић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Дејан Тренчић, адвокат из ..., ради дуга и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 7501/2018 од 05.09.2019. године, на седници одржаној 03.03.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 7501/2018 од 05.09.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле, изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 7501/2018 од 05.09.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П 544/14 од 28.08.2018. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужилци, на име дуга за неисплаћене закупнине, исплати износ од 39.640,00 динара са законском затезном каматом почев од 15.02.2014. године па до коначне исплате. Ставом другим изреке, вишак тужбеног захтева од досуђених 39.640,00 динара до траженог износа од 145.960,00 динара одбијен је као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужила тражила да се тужени обавезе да исплати износ од 1.257.774,00 динара на име материјалне штете коју је проузроковао на локалу са законском затезном каматом почев од 22.03.2014. године, као дана вештачења, до исплате. Ставом четвртим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 7501/2018 од 05.09.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиле и првостепена пресуда потврђена у ставу трећем изреке. Ставом другим изреке, укинута је првостепена пресуда у ставу првом, другом и четвртом изреке и предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Побијаним правноснажном пресудом, у потврђујућем делу, одлучено је о накнади штете, којом је утврђено да је тужбени захтев неоснован. О овом праву тужиле, нижестепени судови су одлучили применом одговарајућих одредаба материјалног права, јер правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, а ревизијом се не указује на другачије одлуке судова, због чега не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом чл. 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради дуга и накнаде штете, поднета је 05.02.2014. године. Вредност предмета спора побијаног дела је 1.257.774,00 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, при чему вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић